

med det samme. Men Generaldirektøren har sagt: Jeg skal opnotere dem og undersøge dem. Og derved er det blevet. Naar jeg saa meddeler den højtærede Minister, at dette at komme til at forhandle med Generaldirektøren ofte har taget Aar og Dag, ja en Gang varede det endog 16 Maanedes, inden det kom til en Forhandling om et Andragende, der var indsendt fra Arbejderne, vil det forstaas, at det er ret uheldige Forhold at føre Forhandlinger under.

Jeg bruger Ordet Forhandling, men det er naturligvis kun en Parodi paa en Forhandling, thi den foregaar paa den Maade, at Arbejderne blive tilkaldte her til København fra Aarhus eller Nyborg eller Værkstederne her, og Generaldirektøren møder da med sin Sekretær med en fuldt færdig Forhandlingsprotokol, hvori han har nedskrevet disse Andragender, der ere indsendte, og Forhandlingsemnerne og sit Svar til samme. Man kan godt faa Lov til at udtale sin Mening for eller imod, men den Beslutning, Generaldirektøren i Forvejen har taget, bliver staaende. Det er altsaa ikke en saadan Forhandlingsret, vi ønske, men en Forhandlingsret, som gør, at man i Virkeligheden kan føre Forhandling paa lignende Maade, som man bruger indenfor den private Industri. En saadan Forhandling som den, der nu føres med Statsbanerne, hører Fortiden til, det var den, man brugte i Begyndelsen af 70'erne, da Arbejdsgiverne selv raadede over og vilde diktere Arbejderne, hvorledes det skulde være. Men den Maade er forlængst fraveget her i Landet, og vi ønske overfor Statsbanerne en lignende Forhandlingsret, som man har indenfor de forskellige andre Grene af Industrien. Jeg vil derfor meget indtrængende anmode den højtærede Minister for offentlige Arbejder om at medvirke til, at vi faa noget mere naturlige Forhold indførte for Statsbanerne.

Minister Hage gav i sin Tid en Ordrebestemmelse, D. 880, som gav de underordnede Funktionærer nogen Forhandlingsret, men den Smule, vi fik der, har Generaldirektøren fuldstændig ignoreret og siddet overhørig. Denne Ordrebestemmelse gav som sagt Ret til Forhandling, men kun ved Folk, valgte blandt Jernbanepersonalets egne Folk. Det skete saa senere, den Gang Jernbaneforbundets Formand, Portør Chr. Nielsen, for et Par Aar siden maatte trække sig tilbage fra Driften, fordi han ikke kunde overkomme sin Tjeneste i Forbindelse med sit Arbejde for Organisation, at General-

direktøren ikke vilde have noget med ham at gøre. Forhandlingerne bleve saa afbrudte, og dette vakte megen Harm og Mishag hos Tjenestemændene. Den tidligere Minister for offentlige Arbejder, det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) udtalte sig meget velvilligt overfor denne Sag saavel som overfor en hel Del andre Sager vedrørende Statsbanernes Ordning, og Tjenestemændene, Arbejderne, vare meget tilfredse med disse Udtalelser, man var ikke vant til at høre saadanne Udtalelser fra Ministeren for offentlige Arbejder. Den tidligere Minister, Høgsbro, var ikke til at komme nær, der var ikke Tale om, at man kunde faa nogen som helst Forhandling eller noget som helst sat igennem i den Tid, han var Minister. Men saa skete dette, at en usynlig Magt styrtede det ærede Medlem fra Nørresundby fra Taburetten, og vi naaede ikke videre den Gang end til at faa disse Løfter. Vi have imidlertid ikke været i Tvivl om, at den forhenværende Minister vilde have holdt disse Løfter, hvis han havde siddet længe nok.

Jeg tror, den eneste rationelle Ordning af Forhandlingsretten vilde være den, at Statsbanerne maa forhandle med Arbejdere og Funktionærer paa samme Maade, som den private Industri gør. Alle Arbejdsgivere, Aktieselskaber som f. Eks. Burmeister & Wain og lignende, forhandle med de forskellige Organisationers Hovedledelse, hvad enten de, der sidde i Hovedledelsen, ere ansatte i vedkommende Virksomhed eller ej. Noget lignende burde være gældende for Statsbanerne. Naar en Mand kommer for at forhandle med Statsbanerne som Repræsentant for Statsbanearbejderne, burde Statsbanerne ikke gøre deres Villie til at forhandle med ham afhængig af, om han er ansat paa Statsbaneværkstederne eller ej. Der er noget uheldigt i, at underordnede og overordnede forhandle med hinanden; det har tidligere vist sig at være ganske umuligt.

Som Prøve paa Generaldirektørens despotiske Regering skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Aktstykke, som fortjener at blive optaget i Rigsdagstidenden, fordi der sikkert ikke findes Mage til det. Det er en Erklæring, som man tvinger Arbejderne paa Jernbaneværkstederne i København, Nyborg og Aarhus til at underskrive, og det blev bestemt pointeret overfor Arbejderne, at hvis man ikke underskrev, vilde man faa sin Afsked. Den lyder saaledes: „De danske Statsbaner. Jeg — og saa følger Navnet —, der er tjeneste-